

Регіональна історико-краєзнавча акція
«Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають»

Народжені, щоб жити Вічно!

Слободюк Ярослав Євгенович

(1963-2016)

Народився 21 серпня 1963 року у с. Забужжя, Львівської області, Сокальського району. Він був четвертою дитиною у багатодітній сім'ї. Всього у родині було п'ятеро дітей. Важкі часи не завадили батькам виховати їх працьовитими і чесними людьми. Ще змалечку батько, Євген Іванович, привчив Ярослава до патріотизму й обов'язку до захисту Батьківщини, бо і сам був репресований за непокору перед тодішньою владою. Мабуть, вже в цей період у характері Ярослава закладались такі риси характеру, як нетерпимість до ворогів України, відвага та рішучість.

В період з 1970 по 1980 роки Ярослав навчався у Забузькій середній школі. Після закінчення навчання із серпня 1980 року по жовтень 1981 року працював слюсарем першого розряду по контрольно-вимірювальних приладах автоматики на дільниці шахтно-технологічного контролю.

З грудня 1981 року по травень 1982 року працював на Сокальській панчішній фабриці будівельником.

З травня 1982 року по травень 1984 року проходив службу в армії у місті Улан-Батир Монгольської народної республіки, був помічником кухаря у військовій частині.

Із серпня 1984 року по квітень 1985 року після звільнення із лав армії працював каменярем у Червоноградському БУ № 21.

У 1985 -1986 роках працював матросом обробки БМРТ "Бакаєво" Магаданської області, де і знайшов свою другу половинку – дружину Ларису, яка працювала медсестрою після закінчення медучилища.

З жовтня 1986 по вересень 1987 року працював слюсарем Червоноградської автобази.

З жовтня 1987 року по березень 1991 року працював на Сокальському заводі хімічного волокна пресувальником.

З березня 1991 року по лютий 1995 року працював водієм у Сокальському шляхо-будівельному управлінні.

З березня 1995 по липень 2015 року займався підприємницькою діяльністю, був директором ПП «Лев-С». Мешканці Сокальщини добре пам'ятають його як щирого мецената та благодійника – адже саме він весь центр Сокаля, площу та прилеглі вулиці вимостив бруківкою. Ярослав був жертводавцем, спонсором багатьох просвітницьких заходів, підтримав багато добрих починань та справ.

Все своє життя Ярослав працював, не покладаючи рук, був чесною людиною. Разом з дружиною Ларисою виховали та поставили на ноги двійко донечок: Юля отримала освіту в Луцькій Академії рекреаційних технологій і права, Маріна закінчила Львівський інститут економіки та туризму.

Життя йшло як у всіх – були злети та падіння, але Ярослав старався жити за совістю, долати труднощі, не ховаючись за спини інших. Мабуть тому, коли прийшла повістка з військкомату, вирішив йти на Схід України, стати до лав захисників Батьківщини, взяти зброю до рук. Це було добровільне рішення, бо ж він міг за станом здоров'я залишитись вдома. Але Ярослав так не хотів, бо знав, що повинен захистити свою родину, своїх дітей та всіх нас.

Молодший сержант Ярослав Слободюк ніс службу в 93-ій окремій механізованій бригаді на посаді радіотелефоніста реактивного артилерійського взводу. Як говорили про нього побратими « це була щира, хороша людина», «...немов тато, який оберігає своїх дітей, піклується про них». Він знав життя та розумів, що молодих хлопців чекають вдома, тому просив їх не ризикувати даремно, а бути обачними.

Під час бойових дій на Сході України Ярослав Слободюк отримав поранення та лікувався у Харківському військовому госпіталі. Він боровся за життя, але, на жаль, цей бій він програв. З вересня 2016 року у нього зупинилося серце, він помер...

Пам'ять про Ярослава надовго залишиться у свідомості багатьох людей, а саме його щирість, працелюбність й відкритість.

На знак скорботи за нашим загиблим земляком в Сокальському районі 6 та 7 вересня 2016 року були оголошені Днями жалоби.

6 вересня його тіло було перевезено на Сокальщину, де й відбувся похорон. Віддати останню шану полеглому герою

прийшло багато людей. Серед присутніх були представники місцевої влади та громадських організацій, духовенство, однокласники, всі, хто знав Ярослава та ті, хто прийшов віддати останню шану захиснику. Ховали його з всіма почестями. Біля домовини молодшого сержанта Ярослава Слободюка стояла почесна варта, похорон супроводжував оркестр Національної Академії Сухопутних Військ зі Львова, односельці несли великий український прапор.

Неможливо передати сум і печаль рідних. В цей день дочки втратили свого батька, а Україна – свого захисника і вірного сина. Залп військового салюту вкотре нагадав – війна триває...

Ярослава поховали на сільському кладовищі, біля його могили стоїть жовто-блакитний прапор, сюди приходять помолитись всі, хто розуміє, яку ціну заплатив солдат за наше мирне небо.

Пам'ять про Ярослава живе у серці його матері, у споминах про щасливі роки разом із дружиною Ларисою, його продовженні – чарівних доньках, згадках про дитинство та юність братів та сестри, добрих спогадах односельчан та всіх, хто знав Ярослава Слободюка як щирого, відкритого та доброго людину. Ми не забудемо, ми не пробачимо!

«Герой – це той, хто творить життя всупереч смерті, хто перемагає смерть», – сказав хтось з відомих людей. Ми знаємо, що Ярослав не помер, Він живе у наших серцях. Завдяки своїй хоробрості, він звів собі пам'ятник, який не подолають вітри і бурі – це людську повагу.

26 травня 2019 року у Забузькій загальноосвітній школі було встановлено меморіальну дошку. Щодня діти та вчителі, йдучи на навчання, подумки вітаються з ним та дякують.

Урочисте
відкриття
меморіальної
дошки

Фото з домашнього архіву
родини Слободюк

Фото Василя Сорочука

ІНТЕРВ'Ю З ДРУЖИНОЮ ЛАРИСОЮ СЛОБОДЮК

– **Як ви познайомилися?**

– Ми познайомились в Магадані. Брат Ярослава, Олег та його дружина Оксана працювали там. Олег запропонував братові Ярославу переїхати туди на заробітки. Через певний час Ярослав отримав травму під час шторму на кораблі і потрапив до лікарні. А я працювала в лабораторії цієї лікарні, брала кров на аналізи. Там ми і познайомилися. Я переїхала сюди та й ми одружилися 5 вересня 1987 року.

– **А коли у вас народилися діти?**

– Старша Маріна – 1 липня 1988 року, а Юля – 22 лютого 1996 року.

– **Яким Ярослав був чоловіком?**

– Дуже добрим, дітей дуже любив. Кому міг, усім допомагав.

– **Пригадайте пам'ятні моменти з сімейного життя?**

– Ну до батьків їздили в Білорусію, один раз, щоправда, вдалось. На свята всі тут збирались, на Забужжі, оскільки в родині Олега було п'ятеро дітей, а в кожного по двоє дітей. Дуже багато було. Він дуже радів, що діти народилися. Жили добре, не сварилися, не було причин для сварок. Ну хіба що за дітей, за оцінки.

– **Як він любив проводити свій вільний час?**

– Гриби дуже любив збирати. Риболовля не його, в основному їздили в Пісочне гриби збирати. Також займався спортом: штанга в нього була, тренажери. То він сам займався. Любив рано вставати. Коли вже цехи були на Забужжі, то туди собі тренажери переніс.

– **Як в нього розпочався бізнес?**

– В Польщі, може, бачив плитку чи каталог. Не пам'ятаю.

ІНТЕРВ'Ю З БРАТОМ ЄВГЕНОМ СЛОБОДЮКОМ

– **Може ви знаєте, як Ярослав розпочав свою підприємницьку діяльність?**

– Ми заїхали в Жешів за продуктами. Заїхали до поляка, а він виробляв плитку. Ярослав побачив і теж вирішив почати виробляти плитку. Ми закупили форми і почали по одній, по дві докупляти, якось так.

– **Яким Ярослав був братом?**

– Пацанами були і билися завжди. Він був старший і мене відганяв від компанії. Ми завжди дружили, все разом робили. Мріяли аби вирости і вижити. Піти на нормальну роботу. Він хотів в Афганістані служити, коли в армію призвали. Заяву його не взяли і він в Монголії служив в Улан-Уде в військах ППО. Ярослав з братом любили дуріти, хату розносити. Разом ходили купатися до Бугу. Ми бачили, коли на мості мама йде з роботи, і він казав так: «Тікаємо додому. Я тебе не бачив, ти мене не бачив». Мамі завжди допомагали, все наносили, помагали в господарстві. Він втівав з колегами на дзоти (ДОТ) біля Равщини, за Валівкою. Коли вони бігали туди, він стрибнув з дзота і сильно ногу порізав. Тож його майкою перев'язали. Вену розрізав так, що кров дуже сильно текла. Його несли додому хлопці. Потім йому на нозі зробили операцію, зашивали ногу.

Там де ферма, там був цех, де льон терли , машини стояли. Ми там завжди гонили. За дівками не гонив. Після армії ,повернувшись , пішов на роботу . Перед армією ремонтував машини. Вчився посередньо, тікав з уроків. У школі любив історію, українську мову та географію. Ми спали в одній кімнаті. І він трохи хитрував вночі. Гроші собі пересипле, ті що я заколядував, а потім зранку каже, що то його гроші і що він більше заколядував.(Сміється)

– **Як він вирішив піти в АТО?**

– В нього була криза в бізнесі... То була моя підказка... грішна підказка...

Тоді ті банки його піджимали, і я йому кажу: « Ліпше ніж ти маєш іти в гіршу сторону, краще іди в армію». І вже там хтось з чужих здав точку, де перебував він з побратимами, їх обстріляли тоді фосфорними снарядами.

– **Він тоді отримав поранення?**

– Так , поранення було невелике, але смертельне.

– **А він ще в лікарні лежав десь?**

– Його "вилікували" ну ,принаймні, їм так сказали... Він розповідав, що їх там було вісімнадцять чоловік і всі впродовж 3-х місяців загинули. У судинах утворилися тромби. Він казав, що всім хто були поранені обіцяли, що вилікують, але ніхто із них не вижив.

ІНТЕРВ'Ю ЗІ СЕСТРОЮ НАДІЄЮ СЛОБОДЮК

– Він взагалі-то має грамоту від того брата Литвина, що був з асоціації підприємців України. Його нагородили, як кращого підприємця . Таке ще є, того ніде ще ніхто не бачив, не чув. Ну а дитинство Ярослава, як дитинство, цікава дитина. Йшов до армії такий маленький, худенький, то взагалі. А повернувся з армії, то вже був справжній мужчина. Ну бо він там поваром працював, але не був товстим. Людина була дуже добра, в першу чергу, що дуже був добрий. Всі так кажуть. Забагато вірив, багато його підставляли, за ту його доброту . То що підставляли, то підставляли, то було.

– **А де ви жили? Які стосунки були у вас, як сестри і брата?**

– Ми жили на старій хаті. Та я знаю, стосунки нормальні. А то, що вони лазили, то вони лазили всюди. Так само, як то пацани між собою б'ються, але в родині стосунки завжди були нормальні. Найбільше мене поважав, бо я одна сестра була, прибирав замість мене. Але от криків вдома, того всього не було.

Спогади Юлії (молодша донька Ярослава Слободюка)

«Згадуючи тата, з'являється усмішка та тепло всередині від спогадів, але водночас сум та сльози, бо нових спогадів ми не зможемо створити.

Турботливий та люблячий, добрий та усміхнений -таким батьком я його пам'ятаю та пам'ятатиму завжди.

Катання на санях, пісні Степана Гіги в машині, перегляди фільмів разом, збирання грибів та лісових горіхів восени... моменти щасливого дитинства, за які я вдячна.»

Спогади Маріни (старша донька Ярослава Слободюка)

«Спогади, від яких в серці розливається тепло. Безтурботне, щасливе дитинство, шкільні та студентські роки – тато завжди був поруч. У важку

хвилину, він завжди підтримував мене, обіймав та казав – «Все буде добре» Також для мене він назавжди залишиться людиною з добрим серцем, мудрою, справедливою, мужньою, працювитою та впевненою. Так хочеться повернутися туди, де ми всі разом – щасливі.»

Однокласниця Наталія Чернило

«Часто в спогадах виринає хатинка Слободюків, адже я щодня проходила повз неї, йдучи до школи. А біля хатинки–маленькі жовті жоржини...

Згадую дитинство... Жили ми з Славіком неподалік, майже по-сусідству. Тому і дитячі забави неодноразово разом. Вчилися із Славіком до 8 класу. Завжди був веселий, дружній, щирий. Після школи зустрічалися часто (як то в одному селі). Це і на вулиці, на вечорах зустрічі з випускниками. Не оминув ніколи, завжди було про що поговорити, а то і словом перекинутись. Пригадую, доводилось на зустрічі з випускниками «посидіти» у кімнаті народознавства у нашій Забузькій школі. Він, відірвавшись від всіх, довго розглядав експонати музею. Цікавився вишивкою (коли, ким вишита), традиційним вбранням українців. Уже тоді «боліло» усе українське, рідне Україні, родині, селу... Бо мав таки Славко, талан»..

Згадую і боляче... Міг ще так багато прислужитись

Пам'яті Героя Ярослава Слободюка

Вже здається далеким той 16-й рік,
Як за покликом серця Ярослав у
стрій став.
Вже війна загубила утратам свій лік,
Як він зброю до рук безстрашно
узяв.

Відкликався на поміч, яку хто
просив,
Бізнес тут залишив, материнську
домівку.

Україна покликала, і Герой
поспішив,
Аби волю їй дати від нині й до віку.

Ви пробачте матусю, вічну ніченьку
в хустки.
Він не міг, не піти, Україна же
просить...
Хай магнолія ніжно
розгортає пелюстки,
Про свободу і мир вістку вгору
підносить.

Галина Хохонь

НАГОРОДИ

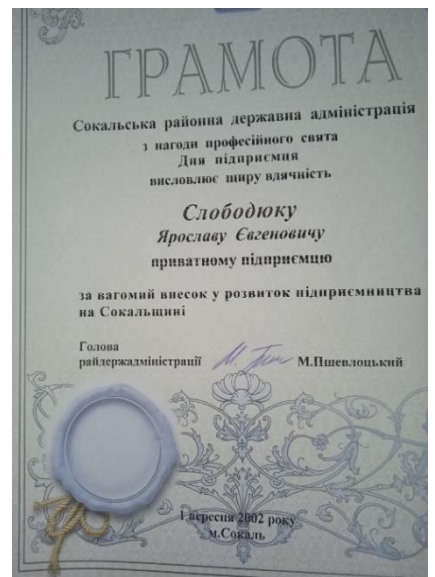
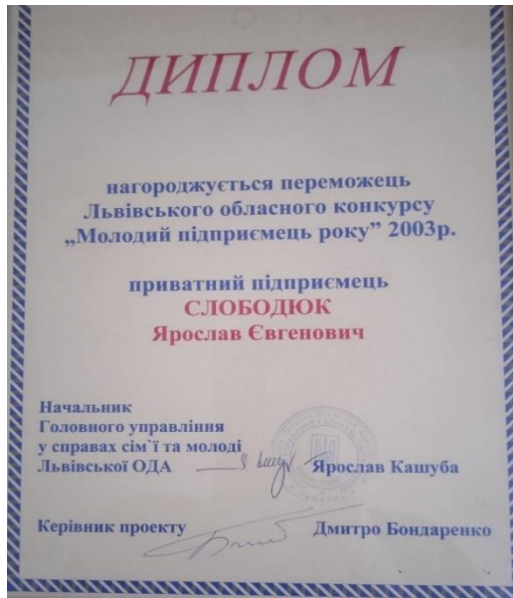

Фото з родинного архіву. Ярослав Слободюк на полюванні.

Фото з родинного архіву. Одруження

Шкільні роки

Сім'я Ярослава Слободюка

Фото з родинного архіву. Ярослав Слободюк меценат футбольної команди «Опілля»

Пам'ятний знак загиблим воїнам у с.Забужжя

Могила Ярослава Слободюка на місцевому цвинтарі

Участь у регіонально історико-краєзнавчій акції «Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають» ***Народжені, щоб жити Вічно!*** взяли вчителі та учні Забузької ЗШ I-III ступенів Червоноградського району Львівської області:

Костюк Ірина Ярославівна, Коновалець Наталія Іванівна – керівники

Костюк Олеся

Горилюк Софія

Борисюк Єва

Світлана Коляда

Спільно із бібліотекою с.Забужжя